

Privatdetektivens Uffe.

Naar Skyggerne tager fejl. Lystspil fra det moderne
Københavnerliv.

I Hovedrollerne: Laur. Olsen, Chr. Schrøder, Torben Meyer og
Frk. Agnes Lorentzen.

Grosserer Gummesen har fra sine Ungkarledage bevaret et Par gode Venner, der endnu en Gang imellem sætter Pris paa at faa deres gamle, nu lænkebunde, Kammerat med ud paa Livet. Retfærdigheden i Ære bør det siges, at de gode Venner aldrig kalder forgæves. Heller ikke i Dag, da de har opfordret ham til at tage med i Bad og senere i Variètèen. Grosserer Gummesen finder Idéen storartet og telefonerer hjem til Hustruen, at han desværre er forhindret i at komme hjem til Middag. Fru Gummesen faar, da hun modtager Telegrammet, en af de Indskydelser, som mere end én Gang har forandret Europakortets Udseende; hun vil henvende sig til et Detektivbureau og lade en af dettes Agenter udspionre Manden. Som tænkt, saa gjort. En af Bureauets dygtigste kvindelige Detektiver faar Ordre til at følge Grosserer Gummesen som en Skygge.

Imidlertid er de tre Venner ankommen til Badeanstalten. Medens de sorgløse nyder den ubundne Tilværelse i Fiskenes Element, lister en mistænkelig, lurvet klædt Fyr sig ind i Grosserer Gummesens Afklædningsværelse og kommer lidt efter til Syne igen, i det Ydre lignende en Gentleman. Uantastet forlader han Badeanstalten. Udenfor denne er Detektiven imidlertid paa sin Post. Hun sammenligner den Herre, som nu kommer ud fra Badeanstalten, med det opgivne Signalement: middelhøj, blond, Overskæg, høj Hat, Jaket og stribede Benklæder. Det passer jo paa en Prik. Det maa være Grosserer Gummesen. Nu gælder det

bare om ikke at tage ham af Syne. Han tager et Automobil. Hun gør det samme. Han står af ved et Hus i en Sidegade. Hun stiller sig op her og venter, til han kommer tilbage, ledsaget af en noget tvivlsom Dame. Aha, her bor altsaa den Kvinde, for hvis Skyld, den Elendige forlader Hustru og Hjem.

Detektiven konstaterer med Fryd denne vigtige Opdagelse og følger Parret hen paa en Restaurant og derfra videre til Variééen — den samme Variété, hvor de tre gode Venner er blevne enige om at afslutte Aftenen.

Uheldigvis kommer Detektiven til at sidde tæt ved den virkelige Grosserer Gummesen. Han l ser tilfældigt det Signalement, hun har liggende foran sig, og det gaar op for ham, at den Mand, som hun iagttaaer saa skarpt, ikke er nogen anden end Tyven, som har bortført hans gode Klæder. Nu genkender han ogsaa baade sin høje Hat, Jaketten og de stribede Benklæder. Ved Tanken om, at han har maattet iføre sig Vagabondens lurvede Pjalter og har maattet ofre et helt nyt  dstyr, er han ikke langt fra at flyve lige i Hovedet paa den Formastelige. Men han behersker sig. Intet er jo saa galt, at det dog ikke er godt for noget.

Den velklædte Vagabond har efterhaanden faaet en Del at drikke. Han bliver stadig lystigere.  jeblikket for den kvindelige Detektiv til at tage Affære er kommen. Hun trækker det berusede Mandfolk ud til et Automobil for at overbringe ham til den ventende Hustru. Hun glæder sig allerede ved sin Sejr, der nok vil indbringe hende Ros og Fortjeneste i rigeligt Maal. Hun afferver Byttet, der — angervint tror Fruen — falder sammen paa en Stol i Dagligstuen. Fru Gummesen er midt i en lang Tordentale, da hendes rigtige Gemal viser sig. Han synes meget overrasket ved at finde en fremmed Mand i sine Stuer. Hustruen er ulykkelig. Hvorledes skal hun vel bevise sin Uskyld? Hun faar saa travlt med at gennemtænke dette Problem, at hun helt glemmer, at det egentlig var hende, der vilde have krævet sin Mand til Regnskab. Nu maa hun selv rense sig for Mistanke.

Heldigvis er Grosserer Gummesen en Mand, som lader sig tale til Fornuft. Og da han heller ikke er nogen smaalig Natur, tilgiver han gerne sine Hustru, der er taknemlig over at være sluppen saa billigt fra sit Eksperiment

Hun skal aldrig gøre det mere!

DEN FORFULGTE USKYLDIGHED.

Grosserer Gummesen har fra sine Ungkarledage bevaret et Par gode Venner, der endnu en Gang imellem sætter Pris paa at faa deres gamle, nu lænkebundne, Kammerat med ud paa Livet. Retfærdigheden i Åre bør det siges, at de gode Venner aldrig kalder forgæves. Heller ikke i Dag, da de har opfordret ham til at tage med i Badebog-senere i Variééen. Grosserer Gummesen finder Idéen storartet og telegraferer hjem til Hustruen, at han desværre er forhindret i at komme hjem til Middag. Fru Gummesen faar, da hun modtager Telegrammet, en af de Indskydelser, som mere end én Gang har forändret Europakortets Udseende: hun vil henvende sig til et Detektivbureau og lade en af dennes Agenter udszionere Manden. Som tænkt, saa gjort. En af Bureauets dygtigste kvindelige Detektiver faar Ordre til at følge Grosserer Gummesen som en Skygge.

Imidlertid er de tre Venner ankommen til Badeanstalten. Medens de sorgløse nyder den ubundne Tilværelse i Fiskenes Element, lister en mistænklig, lurvet, klædt Fyr sig ind i Grosserer Gummesens Afklædningsværelse og kommer lidt efter til Syne igen, i det Ydre lignende en Gentleman. Uantastet kørslæder han Badeanstalten. Udenfor denne er Detektiven imidlertid paa sin Post. Hun sammenligner den Herr, som nu kommer ud fra Badeanstalten, med det opgivne Signalment: middelhøj, blond, Overskæg, høj Hat, Jaket og stribede Benklæder. Det passer jo paa en Prik. Det maa være Grosserer-Gummesen. Nu gælder det bare om ikke at tælle ham af Syne. Han tager et Automobil-mønster det samme. Han staar af ved et Hus i en Sidegade. Hun stiller sig op her og venter, til han kommer tilbage, nu ledsaget af en noget tvivlsom Dame. Aha, her bor altsaa den Kvinde, for hvis Skyld, den Elendige forlader Hustru og Hjem. Detektiven konstaterer ned Fryd den rigtige Opdagelse. Men Forfølgelsen er endnu ikke endt. Nu kommer maaske det interessanteste Afsnit. Detektiven følger Parret hen paa en Restau-

rant og derfra videre til Variétéen — den samme Variété, hvor de tre gode Venner er blevne enige om at afslutte Aftenen.

Uheldigvis kommer Detektiven til at sidde tæt ved den virkelige Grosserer Gummesen. Han læser tilfældigt det Signalement, hun har liggende foran sig, og det går op for ham, at den Mand, som hun iagttager saa skarpt, ikke er nogen anden end Tyven, som har bortført hans gode Klæder. Nu genkender han ogsaa baadensin høje Hat, Jaketten og de stribede Berklaeder. Ved Tanken om, at han har maattet iføre sig Vagabondens lurvede Pjalter og har maattet ofre et helt nyt Udstyr, er han ikke langt fra at flyve lige i Hovedet paa den Formastelige. Men han bekerser sig. Intet er jo saa galt, at det dog ikke er godt for noget.

Den velklædte Vagabond har efterhaanden faaet en Del at drikke. Han bliver stadig lystigere. Øjeblikket for den kvindelige Detektiv til at tage Affære er kommen. Hun trækker det berusede Mandfolk ud til et Automobil for at overbringe ham til den ventende Hustru. Hun glæder sig allerede ved sin Sejr, der nok vil indbringe hende Ros og Fortjeneste i rigeligt Maal. Hun afleverer Byttet, der — angergivent tror Fruen — falder sammen paa en Stol i Dagligstuen. Fru Gummesen forbereder en lang Tordentale, da hendes rigtige Gemal viser sig. Han synes meget overrasket ved at finde en fremmed Mand i sine Stuer. Hustruen er ulykkelig. Hun indser den flove Situation. Hvorledes skal hun vel bevise sin Uskyld? Hun faar saa travlt med at gennemtanke dette Problem, at hun helt glemmer, at det egentlig var hende, der vilde have krævet sin Mand til Regnskab. Nu maa hun selv rense sig for Mistanke.

Heldigvis er Grosserer Gummesen en Mand, som lader sig tale til Fornuft. Og da han heller ikke er nogen smaalig Natur, tilgiver han gerne sin Hustru, der er Taknemlig over at være sluppen saa billigt fra sit Eksperiment, og hun lover sig selv aldrig at gentage det.

VERFOLGTE UNSCHULD.

Personen:

Hans Rodemann.....Herr Torben Meyer.

Herr Rodemann hat ein gutes Geschäft gemacht und telegraphiert seiner getreuen Ehefrau er könne nicht pünktlich kommen er gehe mit zwei Freunden in die Badeanstalt und habe dann dringend geschäftlich zu tun. Die um die Moral ihres Gatten bangende Ehefrau, die Ausreden nicht zu schätzen weiss, beauftragt ein Detektivbüro, ihren Mann zu beobachten und sofort folgt eine Beamte seinen verderblichen Spuren.

Ein gewandter Hungerleider besucht die Anstalt fast gleichzeitig mit den geschäftstüchtigen Herren, verlässt sie aber, mit dem Anzug Rodemanns bekleidet erheblich früher, steigt freudig zu seiner Liebsten empor, die sich in grande toilette wirft, und ihm die gefundenen Banknoten verjubeln hilft. Die Detektivin hält ihn, durch den Anzug getäuscht für den Gesuchten und schleppt aus dem Variété, in dem er zuletzt gelandet ist den vermeintlichen ungetreuen Ehemann zu der wütenden Gattin. Doch in dem Variété sitzt auch Rodemann, der in einem Modegeschäft wieder gentlemanlike wurde und hier den ereignisreichen Tag beschliesst. Er folgt erstaunt seinem Doppelgänger und wird noch erstaunter von seiner Gemahlin empfangen, der er sich als zweiter Ehemann präsentiert. Herr Rodemann setzt also seinen Doppelgänger vor die Tür und das eheliche Glück ist wieder hergestellt.

-----oo0oo-----

ein Detektivbüro, ihm zu beobachten und sofort folgt eine Beamte seinen verdächtigen Spuren.

Ein gewandter Hungerleider besucht die Anstalt fast gleichzeitig mit den geschäftstüchtigen Herren, verlässt sie aber, mit dem Anzug Rodemanns bekleidet erheblich früher, steigt freudig zu seiner Liebsten empor, die sich in grande toilette

Le Quiproquo.

Le négociant Chœurdevache a conservé deux amis de sa jeunesse qui de temps en temps l'invitent à passer la soirée avec eux aux endroits où l'on s'amuse, et il faut dire qu'il ne se fait pas tirer l'oreille. Cette fois-ci il en est de même: les amis invitent Chœurdevache à les accompagner au bain pour aller passer ensuite la soirée au jardin d'été, et Chœurdevache accepte de grand cœur. Il télégraphie donc à sa femme pour la prévenir qu'il est occupé au bureau, et qu'il ne rentre pas dîner.

En recevant la dépêche, Madame Chœurdevache conçoit des soupçons et décide de s'adresser à un bureau de renseignements pour faire épier son mari. Le bureau envoie un de ses meilleurs limiers, une femme du reste, à la poursuite du malheureux Chœurdevache. Elle le trouve bientôt et le suit dès lors comme son ombre. Voilà les trois amis arrivés à l'établissement de bains. Pendant qu'ils s'exercent à la nage dans la piscine, un individu suspect se glisse dans la cabine de Chœurdevache, et échange ses vêtements misérables avec le beau costume de celui-ci, après quoi il sort de l'établissement transformé en "gentleman". Devant l'établissement la détective est à son poste. Elle compare le monsieur qui en sort avec le signalement donné: taille moyenne, cheveux blonds, moustache, chapeau de haute forme, jaquette, pantalon rayé. "Eh oui, c'est bien lui! se dit-elle, c'est le négociant Chœurdevache!" Maintenant il s'agit de ne pas le perdre de vue! Il prend un auto, elle en fait de même. Il descend dans une rue latérale, et entre dans une maison d'où il sort bientôt après, accompagné d'une femme d'apparence légère. Ah, c'est donc là que demeure la femme pour laquelle le misérable abandonne le domicile conjugal! Et la détective constate avec plaisir sa découverte. Nous voilà arrivés à la partie la plus intéressante de l'affaire. La détective suit le couple qui entre dans un restaurant, d'où il se rend

peupeu après au jardin d'été, le même où les trois amis avaient dédidé de passer la soirée.

Par hasard la détective est venue se placer à côté du véritable Choeurdevache qui lit le signalement qu'elle a étalé devant elle sur la table, et il constate que l'homme qu'elle regarde avec tant d'attention n'est autre que le voleur qui a pris ses habits dans la cabine. Maintenant il reconnaît son chapeau, sa jaquette et son pantalon. A l'idée qu'il a dû mettre les misérables vêtements du fripon et se payer un nouveau costume, il est sur le point de se ruer sur lui. Mais il réfléchit et n'en fait rien, en se disant qu'à quelque chose malheur est bon.

Cependant le vagabond mis en gentleman continue à boire et devient fort gai. Quand elle juge qu'il est en état complet d'ivresse, la détective le saisit par le bras et le pousse dans un auto pour le ramener à son domicile. Elle se réjouit déjà de l'issue heureuse de sa mission qui ne manquera pas de la couvrir de gloire. Arrivée à destination, elle remet sa proie entre les mains de l'épouse offencée. Voyant le coupable s'affaisser sur une chaise, celle-ci croit que c'est parce qu'il se sent accablé de remords, et s'apprête à le foudroyer de sa juste colère, quand tout à coup elle voit entrer son vrai mari. Celui-ci paraît très étonné de voir un étranger dans son salon. Madame Choeurdevache est très malheureuse à l'idée de la fâcheuse situation qu'elle a amenée par sa jalouxie. Elle se demande comment elle réussira à établir son innocence et y réfléchit tant et si bien qu'elle oublie tout à fait que c'est elle qui devrait demander des explications à son mari.

Heureusement Choeurdevache est bon caractère et un homme raisonnable, il pardonne à sa femme qui se félicite d'en être quitte à si bon compte de son expérience qu'elle se promet de ne jamais renouveler.